

naročil za svobodno opravljanje storitev in pravično konkurenco na ravni Unije. Samovoljno in strokovno neutemeljeno „razkosanje“ enotnih naročil storitev naj bi izpodkopavalo ta cilja.

Delitev na faze gradnje zaradi proračunskih razlogov tudi ne more upravičiti umetne delitve enotne vrednosti naročila. V nasprotju z namenom evropskih direktiv o oddaji javnih naročil naj bi bilo, da bi se projekt, izvršen v več fazah zaradi proračunskih razlogov, samo iz teh razlogov moralo šteti, da vključuje več samostojnih naročil in jih tako izključiti s področja uporabe Direktive 2004/18. Člen 9(3) Direktive 2004/18 pa naj bi prepovedoval tako umetno delitev enotnega naročila.

Skupno naj bi bilo treba ugotoviti, da gre pri zadevnih naročilih za enotno naročilo, katerega vrednost je ob oddaji naročila presejala vrednostni prag, določen v Direktivi 2004/18. Naročilo bi bilo tako treba razpisati na evropski ravni in v skladu s postopki, ki jih določa Direktiva 2004/18. To naj se ne bi zgodilo in zato naj bi tožena stranka kršila Direktivo 2004/18.

(¹) Direktiva 2004/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil gradenj, blaga in storitev (UL L 134, str. 114).

Tožba, vložena 9. decembra 2010 – Evropska komisija proti Republiki Madžarski

(Zadeva C-575/10)

(2011/C 72/09)

Jezik postopka: madžarščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: D. Kukovec in A. Sipos, zastopnika)

Tožena stranka: Republika Madžarska

Predlog tožeče stranke

— Ugotovi naj se, da Republika Madžarska s tem, da ni zagotovila, da se lahko v postopkih javnega naročanja gospodarski subjekt, če je to primerno, sklicuje na zmogljivosti drugih subjektov, ne glede na pravno naravo povezave

z njimi, ni izpolnila obveznosti iz člena 47(2) in 48(3) Direktive 2004/18/ES, (¹) in člena 54(5) in (6) Direktive 2004/17/ES (²).

— Republiki Madžarski naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tako Direktiva 2004/17 kot Direktiva 2004/18 dajeta ponudnikom v okviru postopkov javnega naročanja možnost, da se za dokaz svoje sposobnosti in izpolnjevanja meril za izbiro sklicujejo na zmogljivosti drugih subjektov, ne glede na pravno naravo povezave z njimi.

Po mnenju Komisije z ustreznimi določbami navedenih direktiv ni skladna madžarska ureditev, ki v primeru določenih meril glede sposobnosti, ponudnikom dovoljuje uporabo sredstev drugih subjektov, ki neposredno ne sodelujejo pri izpolnjevanju pogodbe le, če imajo v teh subjektih večinsko udeležbo, ki jim omogoča njihovo obvladovanje. Tako izpodbijana nacionalna ureditev v primeru subjektov, ki pri izpolnjevanju pogodbe ne sodelujejo kot podizvajalci nalaga dodatno zahtevo za to, da se ponudnik lahko sklicuje na zmogljivosti takih subjektov v postopku javnega naročanja.

Določbe direktiv so nedvoumne: ne zahtevajo namreč, da so subjekti, ki zagotovijo sredstva, neposredno vpleteni v izpolnjevanje pogodbe, zahtevajo pa da nacionalna zakonodaja zagotavlja možnost sklicevanja na zmogljivosti navedenih subjektov ne glede na pravno naravo povezave med ponudnikom in omenjenimi subjekti. Edina zahteva je, da lahko ponudnik dokaže, da bo imel na voljo potrebna sredstva za izvedbo naročila.

Kljub temu, po mnenju Komisije izpodbijana madžarska ureditev v tem pogledu omejuje možnosti omenjenih ponudnikov na to, da jim praktično ne ostane druga možnost da pritegnejo k izpolnjevanju pogodbe kot podizvajalce subjekte, ki zagotovijo omenjena sredstva, razen če so že večinski lastniki takih subjektov, kar jim omogoča, da jih obvladujejo.

Komisija navaja, da izpodbijane nacionalne ureditve ni mogoče upravičiti s ciljem preprečevanja prakse izogibanja uporabe določb o javnih naročilih, ker takega cilja ni mogoče navajati za upravičitev določbe, ki je v nasprotju s pravom Unije na področju javnih naročil, saj nesorazmerno omejuje procesne pravice in obveznosti, ki izhajajo iz direktiv. Res je, da imajo države članice možnost, da se v okviru omejitev iz direktiv odločijo za način na katerega naj ponudniki dokažejo dejansko razpolaganje s sredstvi drugi subjektov, vendar pa morajo to storiti ne da bi razlikovale glede na pravno naravo povezav s takimi subjekti.

Komisija zavrača trditev Republike Madžarske, da subjekt, ki ne sodeluje pri izpolnjevanju pogodbe ne more dokazati, da izpolnjuje minimalna merila za izbiro in sicer zmožnost dati na razpolago potrebna sredstva v času izpolnjevanja pogodbe. Glede tega Komisija poudarja, da člen 48(3) Direktive 2004/18/ES izrecno določa, da lahko ponudnik dokaže, da ima na voljo sredstva drugih subjektov „s predstavitvijo obveznosti navedenih subjektov, da gospodarskemu subjektu dajo na voljo potrebna sredstva“. Iz tega izhaja, da subjekt, ki da na razpolago svoja sredstva lahko dokaže, da ima sredstva, ki jih mora dati na razpolago v času izpolnjevanja pogodbe, ne da bi moral neposredno sodelovati pri izpolnjevanju pogodbe.

Komisija nazadnje navaja, da izpodbijana nacionalna ureditev lahko diskriminira tuje ponudnike. Čeprav se upoštevna madžarska zakonodaja uporablja za vse ponudnike, namreč dejansko omejuje možnosti sodelovanja v okviru razpisov v zvezi z javnimi naročili zlasti v primeru tujih ponudnikov, saj ti na kraju izpolnitve pogodbe v glavnem nimajo vseh potrebnih sredstev za to izpolnjevanje pogodbe, zaradi česar se morajo v okviru postopkov javnega naročanja pogosteje kot madžarski ponudniki opreti na zmogljivosti lokalnih gospodarskih subjektov, ki so od njih neodvisni.

- (¹) Direktiva 2004/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil gradenj, blaga in storitev (UL L 134, str. 114).
- (²) Direktiva 2004/17/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil naročnikov v vodnem, energetskem in transportnem sektorju ter sektorju poštne storitve (UL L 134, str. 1).

Tožba, vložena 10. decembra 2010 – Evropska komisija proti Kraljevini Belgiji

(Zadeva C-577/10)

(2011/C 72/10)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: E. Traversa in C. Vrignon, zastopnika)

Tožena stranka: Kraljevina Belgija

Predloga tožeče stranke

— Ugotovi naj se, da Kraljevina Belgija s sprejetjem členov 137(8), 138, tretja alineja, 153 in 157(3) programskega

zakona (I) z dne 27. decembra 2006 (¹), v različici, ki je veljala od 1. aprila 2007, ni izpolnila obveznosti iz določb člena 56 Pogodbe o delovanju Evropske unije;

— Kraljevini Belgiji naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija s to tožbo trdi, da nacionalna zakonodaja, ki neodvisnim izvajalcem storitev s sedežem v drugih državah članicah, ki želijo začasno opravljati storitve v Belgiji, nalaga obveznost predhodne prijave (prijava „Limosa“), pomeni omejitev svobode opravljanja storitev.

Komisija poudarja, prvič, da izpodbijane določbe pomenijo diskriminatorno omejitev ker, na eni strani, nalagajo dodatne upravne formalnosti, ki za zadevne neodvisne izvajalce storitev niso nepomembne in so odvrtačilne, in, drugič, uvajajo sistem nadzora, ki se nanaša le na izvajalce s sedežem v drugi državi članici, ne da bi bilo to različno obravnavanje utemeljeno z objektivnimi razlogi.

Drugič, tožeča stranka navaja dejstvo, da ta omejitev svobode opravljanja storitev, tudi v primeru, da ni diskriminatorna, ni utemeljena glede na cilje v splošnem interesu in ohranitve finančnega ravnovesja sistema socialne varnosti, ter preprečitve goljufije in varovanja delavcev.

(¹) Moniteur belge z dne 28. decembra 2006, str. 75178.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemska) 6. decembra 2010 – Staatssecretaris van Financiën proti L.A.C. van Puttnu

(Zadeva C-578/10)

(2011/C 72/11)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveno sodišče

Hoge Raad der Nederlanden

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Staatssecretaris van Financiën

Tožena stranka: L.A.C. van Putten